ЧАСОПИСЬ для руских родин. Виходить щодня кромі днів по неділях і сьвятах.

БУКОВИНА

Редакция і адмі- нїстрация в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Передплата 10 зр.

Галицкі вибори перед радою державною.

III.

Дискусия над наглячими внесенями в справі надужить виборчих закінчила ся дня 8. с. м. Голосованя поіменного над постулятом тих внесень (щоби вибрати окрему комісию парляментарну) не було завдяки інтерпеляциї неоцїненого в таких дразливих квестиях Давида Абрагамовича, котрий покористувавши ся внесенем Молодочехів, — щоби внесеня наглячі приділити комісиї леґітимацийній — уважав се внесене за дальше ідуче, як наглячі внесеня і піддав его наперед під голосоване. Така інтерпретация реґуляміну викликала живі протести в палатї, а лїберали і національ нїмецкі опустили з обуренем і демонстрацийно палату послів. В наслїдок сеї інтерпретациї реґуляміну оминено поіменне голосоване. Наглячі внесеня не були би мали за собою більшости двох третин голосів, отже були би упали, але все таки при поіменнім голосованю неодному послови було би може нїяково видушити з себе потрібне правительству вотум, а так при ужитю крутарского фортелю пійшло все гладко.

Промавляли: Страньский, ставляючи хитре внесене молодоческе, Дашиньский, Євг. Абрагамович, а яко ґенеральні бесїдники: о. Танячкевич і Нілевский. Хід дискусиї був такий:

Внесенє молодоческе.

Пос. Страньский поставив внесене, щоби внесеня Окуневского і Дашиньского передати комісиї леґітимацийній. Відтак зачав доказувати, що треба мати довіре до правительства (Голоси социялїстів: Ага тепер говорите о довірю!), що найвідповіднїйше такі справи полагоджувати в соймі галицкім, що треба судам віддати порішене в справі надужить, та вкінци. що всї атаки звернені против кола польского задля его визнатного становиска в парляменті. (Очевидно такі енунцияциї Молодочехів були живо оплескувані Поляками, а праса польска констатує, що Молодочехи віддали правительству і колу польскому znakomitą przysługę, та що між колом а чеськими послами zadzierzgnięty został silny węzeł.)

Голоси польского социялїста Вірменина.

Дашиньский признав, що в Галичинї веде ся борба о добуте прав суспільних і полїтичних. З одної сторони стають до борби орґанїзациї польских і руских сторонництв людових, а з другої коло польске, правительство і єрархія духовна. Наколи правительство солїдаризує ся з колом, то разом з ним мусить брати одвічальність за всї провини. Чотири єпископи галицкі тероризують люд при помочи клятви церковної, а власти толерують се надужите. Доказом справа Стояловского. Ґр. Баденї говорив о низькім ровени просьвіти в Галичинї. В 1893 р. сказав цїсар виразно в Ярославі, що край є взірцево адмінїстрований та що его розвиток підносить ся. А яке величезне мантійство заінсценовано в р. 1894 р. з нагоди вистави краєвої. Всї ґазети розписали ся, що Галичина стоїть під взглядом культурним на рівни з прочими краями, а тепер виступає Баденї з таким непатріотичним висказом, що Галичина не просьвічена і що для неї не вистають обовязуючі закони.

Наш край стоїть низько під иньшим взглядом, именно коли такий ґр. Дідушицкий, за котрим стоїть 34 добре відчислених виборців, сьміє відмавляти права промовляти бесїдникови, за котрим стоїть 23.000 виборців. Девять соток шляхтичів висилає тут 20 послів і та нечисленна клїка галапасників висисає цїлий край і всї жерела доходу заграбує для себе, очевидно в тій цїли, щоби їх використати рабунково і знищити. (Антісеміти зачинають накликувати: А жиди?) Можу говорити зараз і про жидівских лихварів і глитаїв. Таж Баденї а жиди то одна рука! Цїла сила по містах не опирає ся на нїчім иньшім, як лиш на банковій шайцї жидівско- християньскій. (Тут антісеміти зачинають докоряти бесїдникови, що за лагідно відзиває ся о жидах, а посли социялїстичні перечать і сварять ся з антісемітами).

По наведеню кільканацяти случаїв ярких надужить виборчих, заперечив бесїдник висказови Дідушицкого, що агітатори социялїстичні ширять між людом байки. О тих байках Дідушицкий знає богато розповідати а певно чув їх від свого фірмана, бо лиш на сім обмежає ся цїлий контакт Дідушицкого з людом. (Веселість). Дідушицкий назвав мене космополїтом. Я ним не є, я лїпший патріот, а нїж ґраф з цїлою шляхотскою клїкою разом. В наших рядах нема таких панів, котрі сотки тисячів гроша тяжко зоробленого хлопами прогривали одної ночи в джокей-клюбі. Отсе правдиві космополїти ті пани з джокей-клюбу. Они вигадали потрійну льояльність, они корять ся перед царем і длятого ми лїпші патріоти.

Дальше звернув ся до поведеня Молодочехів. Супротив тих страшних фактів промова Страньского звучить по єзуїтски (Социялїсти чеські кличуть: Ганьба!) Двохвостий ческий звір став ся тепер і двоязичний, а хоч лев ще кріпко реве, то всї знають, що вже дав ся запрячи до воза ґр. Баденього. Чи се такі давні часи, коли ви, Чехи, стогнали у вязницях, а нинї бєте оплески Дідушицкому, котрий є персонїфікациєю реакциї. (В палатї великий заколот і гамір). Закінчив свою промову тими словами: „Криваві мари помордованих хлопів галицких так довго будуть блукати ся по тім будинку, доки правительство не порішить, щоби та байка, яку розповів Дідушицкий, що войско з люду не хоче уживати збруї на братів і батьків, стала ся дійсностю. Уважайте, щоби се оруже не звернуло ся против вас. Коби та байка здїйснила ся! Тодї аж ми замовкнемо з своїми жалобами“.

Пос. Євг. Абрагамович старав ся доказати, що Поляки не беруть одвічальности за

---

37)

ЗАЛЇСЄ.

Повість

ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

— І ви?

— Очивидна річ, що і я, бо знаю, що ви не схочете менї перешкаджати в роботї. Хиба чоловіка дістанете неласкавого.

— Що ви о якихсь чоловіках говорите? Я й не думаю, а ви пригадуєте.

— Тепер не думаєте, але небавом прийде ся вам доконче о тім подумати.

— Щоб не стати старою панною?

— Розуміє ся. По що дївувати, як можна вибрати у цїлій громадї мужчин чоловіка відповідного до подружа?

— Дайте спокій! Не говоріть таке!

— Добре, я не буду таке говорити. Але правда, панно Маню, що в потребі колись буду міг числити на вашу прихильність до мене, чи властиво до громади?

— А як би і до вас? Чи не можна менї?

— Але-ж і овшім. Дуже вам буду вдячний. Оно то справа приязни поміж молодим нежонатим мужчиною і панною — взагалї досить непевна і я в ту приязнь не дуже вірю, але здає ся менї, що на сьвітї і така приязнь є, а бодай повинна бути. Розумієте, панї? Приязнь а не любов. Приязнь то чувство далеко висше і достойнїйше, як любов, бо приязнь не основана на інтересї, на бажаню безусловного посїданя себе, а любов самолюбна, то контракт серцевий поміж двома людьми.

— Отже ви в таку приязнь, як кажете, в загалї не вірите? Здогадуєте ся лише, що й она можлива?

— Не бачив я такої приязни, отже не знаю певно.

— А я вірю в ню!

— То дуже гарно. Але я читав раду одного гумориста, як випробувати таку приязнь; він каже: нехай лиш ті приятелї, т. є. він і она, обоє молоді, останутъ ся на самотї на десять хвиль, то певно забудуть за свою приязнь і станутъ цїлувати ся, як залюблені.

— То досить сумно...

— Що сумно? То, що цїлують ся? Противно, се дуже весело...

— Певно-певно — усьміхнула ся Маня — але сумне, бачите, се, що ми такі слабі, такі самолюби! О приязни говоримо і пишемо і навчаємо других, а прийде ся в практицї: ми або зовсїм байдужі або пристрастні. Дві крайности, а золота теория о приязни і лишає ся собі теориєю.

— Хто-ж, як не жінки, майстри в тім — в байдужности або в любови? Такими холодними, немилосерно байдужими, як они нераз чинять ся, лише й они потрафлять бути.

— Стара казка, пане! „die Weiber werden zu Hyänen“ — правда?... Або ангел або чорт! А ми нї ангели нї чорти, а люди такі самі, як ви. Вміємо любити, отже мусимо вміти і ненавидїти — одно з другим дуже часто тїсно злучене — а коли ви кажете, що мужчини не вміють бути такими немилосерно байдужими, як ми, то очивидно мусите признати, що не вміють так само і любити когось чи щось, як ми. Значить, они нї теплі нї зимні, або вигорілі вулькани, або може нестоплений лїд... А що се так у мужчин не єсть, то я маю доказ на вас самих. Як ви в осени сумували по своїй судженій, а як ви тепер уже значно збайдужнїли! Що, неправда?

— Правда ваша! Не думаю вже так часто о своїй пригодї, як перше.

поведене поодиноких урядників і органів правительственних в Галичині. Так само не суть одвічальні за нужду моральну і материяльну краю. Повторив байки про аґітациї радикальні і социялістичні в Галичині, оклеветав руске духовеньство і закінчив розрухами в Ходорові, котрі після его гадки суть плодом з зерна, засїяного в часї виборів.

Ґенеральні бесїдники.

Пос. о. Т а н я ч к е в и ч зазначив льояльність народу руского. Називають послїдними часами независимих Русинів сторонництвом радикальним. Коли під тою назвою розуміє ся таких, що бажають допомочи всїми силами народови і селяньству, то бесїдник годить ся на сю назву, але рішучо відпирає закиди тих, що хотять в сей спосіб представити Русинів анархістами і ворохобниками.

Дальше розповів сегорічні практики виборчі. В намісництві львівскім отворено формальне бюро до бранки. Кождий кандидат, що хотів захоронити себе перед завзятим поборюванем, мусїв ставити ся в тім бюрі намісництва до бранки або на іспит. Коли в намісництві „адюстирунок" добре випав для компетента о мандат посольский, то відсилано его до ґарнізону, а староста діставав наказ перевести вибір инкамерованого кандидата. (Веселість.)

Рішучо заперечив, мов би руске духовеньство підбурювало нарід з проповідниць. Рускі сьвященики поясняли народови, що й він зачисляє ся до горожан держави та повинен вповни користувати ся своїми правами.

Президент мінїстрів ужив вчера кілька разів висказу: розбішена товпа. Бесїдник є початкуючим парляментаристом, але радив би не уживати того рода висказів. Згода Поляків з Русинами може настати, але тілько на шляху правдивої свободи христіяньскої і справедливости. Поставлені внесеня змагають до охорони свободи виборчої, тож і повинні бути приняті.

Пос. М і л е в с к и й полемізував з висказами Дашиньского, а на доказ тероризму розповідав про вибори Дашиньского і Шаера. Зійшовши на темат економічного положеня краю, доказував, що в Німеччинї основою і одиницею економічною є посїлість селяньска, а в Галичинї менша посїлість шляхотска. (Всїм польским економістам мріє завсігди перед очима dworek szlachecki!) На доказ патріотизму покликав ся бесїдник на вибір Леваковского, з котрого показало ся, що польскому народови не подобав ся протест Леваковского против відданя чести покійному цареви.

Голосоване.

Перед голосованем наступили деякі фактичні спростованя, перебивані іронїчними замітками многих послів. Між иньшим простували посли Барвіньский і Охримович, що они не суть инкамерованими Русинами.

Дашиньский вніс, щоби голосоване відбувало ся поіменно. Се внесенє принято, і тогдї то для ратованя ситуациї вигадано такий фортель. Президент Катрайн заявив, що піддасть під голосоване внесенє Страньского. В палатї відізвали ся протести, а пос. Штайнвендер рішучо спротивив ся такому трактованю справи. Давид Абрагамович старав ся доказати, що слушність по сторонї президиї. На се заявив Штайнвендер, що позаяк відобрано послам можність заявити їх погляди на справу голосованем, то виходять з салї. Численна громада нїмецких послів вийшла демонстрацийно з салї, — по чім значною більшостию принято внесенє Страньского.

Таким чином дебата над наглячими внесенями в справі надужить виборчих закінчила ся ухвалою відкидаючою жаданя внескодавців. Внескодавці жадали, щоби парлямент вибрав спеціяльну комісию для розслїду піднесених закидів, а більшість парляментарна ухвалила передати оба наглячі внесеня комісиї леґітимацийній. Тою ухвалою не лиш виратовано з прикрої ситуациї тих, на котрих совісти тяжить вина всїх надужить виборчих, але й запевнено їм всяку безкарність, бо комісия леґітимацийна, не маючи атрибуций власти слїдчої, орікає довільно, чи дотичний вибір має бути зверифікований чи нї. Немила справа находить ся в „своїх" руках і вже не занепокоїть членів кола польского, бо в найгіршім разї буде можна верифікацию одного або другого мандату відкладати через довгих шість лїт.

НОВИНКИ.

Чернївцї, дня 13-го цьвітня 1897.

Подорож цїсаря до Петербурга. На сам руский Великдень, 25. цьвітня, вибирає ся цїсар наш до Петербурга, щоби віддати гостину цареви Николї II. Цїсаря будуть супроводжати: ґенеральний адютант ґр. Пар, прибочний адютант майор ґр. Альберті і ще два войскові. З канцеляриї войскової поїдуть фельдмаршаль-лейтнант Больфрас, полковник Ванке і Віммер З канцеляриї кабінетової: Гаверда. З цїсарем вибере ся і архикнязь Оттон і мінїстер справ заграничних ґр. Голуховский.

З краевого суду. Тутешні авскультанти Ілїя Ілясевич і Темістокль Боканче приділені до окружного суду в Сучаві.

Загальні збори адвокатскої комнати в Буковинї ухвалили вислати петицию до мінїстерства справедливости, щоби в Чернївцях утворено висший краєвий суд і два колеґіяльні суди: у Вижници та в Радівцях.

З почти. Нова почта в Василеві розпочинає свою дїяльність з днем 16. цьвітня. Сей уряд буде обнимати громади і обшари двірскі Василів, Чунків і Кулівцї.

Посада управителя інтернату а заразом інструктора для нагляду учеників отвирає ся при рільничій школї в Кіцмани. З тою посадою злучена річна пенсия 400 зр. і вільне цїле удержанє. Стараючі ся мають виказати сьвідоцтва: а) австрийского горожаньства б) віку в) здоровля на підставі лїкарских оглядин г) моральности д) знаня рускої мови е) практичного знаня господарства на поли, в огородї і в годівлї товару, ж) дотеперішного занятя. Ті, що покінчили господарску фахову школу, будуть мати першеньство. Поданя вносити до 30. цьвітня до видїлу краевого Буковини.

Демократичне нїмецке товариство уконституовало ся в недїлю 11. цьвітня в Чернівцях в „Російскім готелю." Межи 60 особами, що прибули на ті збори, явили ся тілько два християни і один з них вибраний до нового видїлу. Головою товариства вибрали збори черновецкого посла др. Бенна Штравхера.

Борба против школи. З Старої Жучки дістаємо від селян письмо зі скаргами на раду громадску і на еї провідника, жида Вольву, що виступають против школи. Тому два роки розширено в Старій Жучцї одноклясову школу на 4-клясову, бо дїтий богато (сего року обовязаних до школи 480 дїтий). Тому що місця мало, розширено минувшого року школу поки-що лиш на двоклясову. Громада винаймила хату за 90 зр., лавки купила за 40 зр., і т. д., всего видатку мала на 200 зр. Обі кляси почали ся рівночасно. Дїтий зібрано до обох кляс 164. З тих дїтий 104 припало на учителя п. Ілюка; а 60 дїтий на старшого учителя п. Яновича. Два місяцї ішла наука гладко. Але п. Янович від кількох лїт нездужає на задуху, так занедужав і сего року. Всї дїти мусїв тепер учити п. Ілюк. Яка тут наука можлива? Кромі 30 годин працї в

— А видите! — тїшила ся дївчина і заохочена своєю реторикою, додала: — Отже коли-б я припустїм, хотїла з вами жити в приязни, то се не була би якась диковина, тілько щось зовсїм звичайне, чувство таке, за яке соромити ся не треба і яким навіть похвалити ся можна. Лїпше-ж мати приятелїв як ворогів і треба шукати собі приятелїв.

— Певна річ, се не було би нїчо дивне в тім випадку, коли-б я оженив ся і ви вийшли замуж — ми як дві родини могли би жити, хоч знову великі пани з малими не дуже то люблять ся — але коли-б н. пр. я остав ся безженним, а ви вийшли замуж, то вже наша приязнь не подобала би сьвітови...

— Сьвітови... повторила дївчина. — Хто такий сьвіт? Я, ви, мій батько, ваш батько, село і т. д. і т. д. Або той сьвіт лїпший і розумнїйший, як я — а тодї повинен і мене розуміти, або той сьвіт гірший і нерозумнїйший, як я, а тодї я не маю що на него зважати.

— Закидували ви менї теорию, тепер я вам закину. І я і ви і всї ми числимо ся з сьвітом.

— З розумним — додайте се... Гей, пане Левіцкий, дивіть ся: серна стоїть! Бачите, яка красна?

Тим окликом перебила нараз розмову і не докінчила єї вже і пізнїше.

Серна стояла справдї хвилинку поміж деревами, дивила ся на переїзжих, але гнеть скочила і щезла в корчах. Мабуть дзвінки налякали єї найбільше.

— Пора би вже нам завертати до дому, вже смеркає ся — казала Маня.

Микола завернув до дому.

— Мене справдї зовсїм перестала голова болїти.

— І які ви румяні зробили ся на лици! Оттак ви гарно виглядаєте!

Дївчина видивила ся на Левіцкого: — А звичайно то нї, правда?

— Хто-ж вам се каже?

— Ви самі!

— Хочете, видко, комплїменту. Сказати вам?

— Нї, нї, не хочу. Але правда, що є красші від мене?

— Є, розуміє ся...

— Брр, які ви нечемні! — засьміяла ся дївчина. — Хто-ж так говорить паннї?

— Скиньте мене за то в рів, нехай мене вовки зїдять...

— Нї, не скину, було би шкода... Передовсїм я би нудила ся ще гірше, як нуджу ся, а так є з ким бодай поговорити. Знаєте, пане Левіцкий, тодї як ми вас стрінули на цминтари в лїтї, ви менї видали ся якимсь таким мовчаливим, занадто поважним... Як менї і не до сьміху було, а та — даруйте за слово — надутість у молодого чоловіка видала ся менї тодї надто претенсіональною.

— А тепер як про мене думаєте!

— Тепер думаю, що годї на перший вид чоловіка судити. Ви казали раз, — я собі то затямила, бо то був комплїмент (Маня притім значучо усьміхала ся) — що є люди, до котрих відразу має ся довірє.. Такою нїби-то маю бути я. Ну, видите, про вас я такої думки відразу не мала. Я була вам вдячна за співчуте по смерти матери, але... Тепер бачу, що ви можете й подобати ся.

— Кому?

— Навіть паннам, хоч ви їх не любите...

— Навіть паннам! — повторив Славко. — Чи то найвисша інстанция для молодих

школї мусить п. Ілюк вести ще і книги службові і т. п. Але проте скілько сили стало, п. Ілюк працював і в школї і в громадї. Не подобала ся та праця жидови Вольві, котрий править цїлою громадою. Став він підбурювати громаду против школи і писати доноси на учителя до староства. Хвалить ся, що має „добрі плечі", отже все може зробити, що він кромі того має ще й богато людий у своїй кишени, то сї люди потакують єму як барани. І так гірка година учителеви з такою купою дітвори, а ще находять ся люди, що не дають єму спокійно працювати. Так нам пишуть деякі селяни з Старої Жучки, що не дадуть ся Вольві за ніс водити а хочуть підпирати школу і учителя. Дай то Боже, аби они взяли верх над темними людьми в громадї.

Конкурс на посаду молодшого учителя в триклясовій, народній школї в Качицї з німецкою, рускою і польскою мовою викладовою розписує повітова рада шкільна в Ґураґуморі. Подане треба вносити в урядовій дорозї до 12-го мая с. р.

Повітова конференция учительска для черновецкого міського повіту буде радити над такими шкільними справами: 1) Систематичне використане наочного способу науки в реалїях, а іменно а) при науцї о землї б) при істориї природній і в) при науках природничих, як теоретично вияснювати і показувати на практичних примірах? 2) В який спосіб можна приписані діціплїнарні способи ужити так, щоби удержати між шкільною молодїжию порядок і карність? 3) Як треба уставляти теперішні лавки з огляду на зріст дітий і які зміни можна би зробити на лавках?

Против часописів звернув ся черновецкий маґістрат розпорядженем до своїх урядників, щоби репортерам не удїляли жадних відомостий про маґістратскі дїла. Відай оно не добром пахне там, де потрібна така таємничість...

Ювилей Пипіна. Росийский учений, автор „Істориї славяньских лїтератур", Пипін обходив 40-лїтний ювилей своєї лїтературної працї. Пипін в своїй згаданій „Істориї" признав повне право самостійного розвою нашій лїтературі. В пізнїйших часах, а іменно в своїй полемицї з бл. п. Ом. Огоновским по причинї его Істориї україньско-рускої лїтератури змінив Пипін дещо свої погляди. Петербурґскі дневники посьвятили ювілятови дуже симпатичні згадки.

Чим воюють? Тому рік вся кацапско-румунїзаторска праса черновецка навзаводи повтаряла брехнї Бук. Вѣдомостей на нашого чоловіка, купця Дмитра Ґрицука з Садаґури. Менше-більше в тім самім часї садаґурский православний парох Микитович мав дуже неприємний процес зі своїми парохіанами, з котрого виходило, що він, як добрий сьвященик, дуже любить своїх парохіян, але ще більше їх жінки... Бук. Вѣдомости не мали що лїпшого до роботи, та взяли сего панотця в оборону. В тій цїли написали ще богато клевет на тих людий, що нібито дали причину до того процесу. Виходило таке, що о. Микитович дуже собі чемний і побожний чоловічок, а лише его парохіяни великі безбожники. Він і сам думав так про своїх парохіян і навіть заскаржив Дмитра Ґрищука в судї о богохульство. Про то богохульство писали богато Бук. Вѣдомости, Buk. Post. Gazeta Bucovinei — і хто там ще до сеї чесної компанїї належить. Справа Ґрищука з Микитовичем протягнула ся в судї аж до сего року і закінчила ся тим, що суд увільнив Ґрищука від обжалованя а на его просьбу виставив єму ще таке сьвідоцтво:

„Ч. 1467. Дмитрови Ґрищукови з Садаґури на его просьбу з 6. марця 1897 ч. 1467 видає ся урядове сьвідоцтво, що карне поступоване, виточене против него на підставі § 110 зак. кар. з причини злочину нарушеня релїґії на внесене ц. к. прокураториї з 16. лютого 1897. ч. 1283— рішенєм тутешного суду з 28. лютого 1897 ч. 1290 застановлено і що нема жадної підстави до дальшого судового поступованя против него.

Ц. к. повітовий суд. Садаґура, 25. марця 1897. *Тромпетер.*"

Чимже ж воюють наші противники?

Новий руский театр в Галичинї основує ся в Самборі. Нова дирекция розписує конкурс на 30 драматичних сил, сьпіваків і сьпівачок, капельмайстра, шість музикантів, суфлєра і машинїста. Зголошувати ся належить під адресою: Руский театр в Самборі, poste restante, бо дирекция заховує — своє incognito. Доносить о тім *Галичанин.* Чому так скрито беруть ся до того?

За вибори. З Смерековець, жовківского повіту, обжалувала прокураториа чотирох тамошних господарів о публичне насильство. Справа пішла за вибори. Акт обжалованя основує ся на тім, що підсудні грозили словами підчас виборів: „Кров буде лити ся." Кромі тої погрози акт обжалованя закидує їм ще, що они посуджували виборчого комісаря о сфалшоване виборчих актів і що хотїли єму ті акти відобрати. На лаві обжалованих засїли: Іван Пушкар, Михайло Стахів, Демко Пушкар і Стефан Добросинець. Розправа вела ся перед звичайним трибуналом і тревала три дни. Обжалованих боронили др. Левіцкий, др. Добряньский і др. Федак. Они не признали ся до вини, заперечили, мов би хотїли змусити комісаря до нових виборів. Зізнаня сьвідків заперечили також, що обжаловані не грозили словами: „будемо різати, вішати, кров буде лити ся." Сї слова потвердив тілько виборчий комісар Попелка. Суд в мотивах вироку був тої думки, що кромі комісаря всї прочі сьвідки могли тих слів не чути. Всїх обжалованих засуджено. Іван Пушкар дістав 10 місяців, Стахів пів року а Демко Пушкар і Добросинець по три місяцї тяжкої вязницї.

Про убійство Григория Когута і жени, господарів з Антонівки доносять з Чорткова, що его доконали власні внуки і правнуки убитих, хлопцї в віцї 15 до 18 лїт. Злочинцї доконали також рабунку около 8000 зр.; виновників увязнено.

Хотїв зарізати ся ґардеробяний черновецкого театру Шпіцер і розпоров собі живіт — з любови, певно для якоїсь акторки... Тяжко раненого віддали до краєвого шпиталю.

За сїрник посварили ся в Топлєцї на Угорщинї Давид Ґелєшку і Юрий Сойму. Один другому не хотїв дати запалити циґаретки і коли з того прийшло до бійки, Сойму ударив противника ножем і положив его трупом. Розуміє ся, що оба були пяні.

Дрібні вісти. Руско-народний театр під дирекциєю пп. Осипа Полїщука і Михайла Ольшаньского тепер в Перемишли і грає в Замковій сали. — Біблїотеки товариств „Просьвіти" і „Наук. товариства ім. Шевченка" у Львові — отворені кождого вівтірка і кождої пятницї (винявши сьвята) від години 12. до 1. в полудне. — Ярослав Олесницкий, родом з Зарваницї, повіту підгаєцкого, одержав в львівскім унїверситетї степень доктора прав. — В Білій, чортківского повіта, жандармерия арештувала неконцесіонованого еміґрацийного аґента Ружицкого, що баламутив нарід, брав від кождого по 75 кр. нібито на стемпель і так зібрав звиш 200 зр. Аґент і гроші находять ся в безпечнім депозитї чортківского суду.

Помер в Старій Соли о. Лев Ясеницкий в 81 роцї житя, батько радника судового Володимира Ясеницкого в Чернівцях.

Переписка редакциї.

Л. С-вич в *К.* Перший поверх з салею думаємо ставити на теперішних сильних стїнах Народного Дому в липни і серпни. Після пляну, котрий виробив уже архітект п. Клїка, буде саля мати 100 метрів квадратових, значить на наші потреби буде досить велика. Кромі того будуть мати свої поміщеня товариства, а два льокалї по кілька комнат буде можна винаймити. Річ в тім, аби тепер буковиньскі Русини прийшли до того пересьвідченя, що на ту будову не зложать гроший галицкі Русини, бо они мають свої великі видатки, лише мусимо зложити ми. Маємо надію, що як почне ся вже мурувати, то й охота до складок буде у буковиньских Русинів більша. Кошта обчислені менше-більше на 12.000 зр.; на то 6000 зр. дістанемо в червни з льотериї державної; отже починати можемо. На Буковинї не повинно бути руского села, з котрого би на ту цїль бодай до двох-трех лїт не прийшло по 50 зр. — „*Читатель з Гуцульщини*". Якже вам на то порадити? Кожда ґазета друкує повість такими малими кусням що дня. Великі віденьскі ґазети подають звичайно повісти ще меньшими кусням, як *Буковина.* Що вражінє розбиває ся, се певна річ. Инакше вражінє має ся з повісти в книжцї, котру можна перечитати за один-два днї, а инакше з порозриваних фейлєтонів за два місяцї. Але на то ради нема, хиба читайте уступами що кілька днїв. Та повість вийде і в книжцї. — *Українець.* Одержали, спасибі! — *М. К. в Б.* Не можна, мусить бути раз порядок. Брат-братом, а бриндзя за гроші.

Телеґрами „Буковини".

З дня 13-го цьвітня 1897 року.

Букарешт. Нове мінїстерство румуньске складає ся так: Президентом і мінїстром справ заграничних є Дмитро Стурдза, фінансів — Кантакузен, внутрішних — Перекидес; рільництва, торговлї промислу і домен Столоян, просьвіти і віроісповіданя Спіро Гарет, публичних робіт — Зонїєль Брацїяну, справедливости Александер Джувара, а війни ґенерал Берендей.

Касор. В місцевости Лабрус коло Касор підчас богослуженя завалила ся стеля церкви; погибло 8 людий, покалїчило 30 дївчат, між ними 10 тяжко.

Царгород. Поміж Дірката і Мельцото Греки напали в трох місцевостях. Турецкі часописи кажуть, що то було правильне войско грецке, котре всюди відперли Турки. Страти Греків коло Кранїї були великі, в Турків малі.

Атени. Ходять чутки, що правильному войску на границї строго заборонили зачіпати ся з Турками і переступати границю. Згадані повисше напади приписують Греки напастям Турків.

мужчин? Я думаю, що ми, мужчини, не дуже повинні гордитись тодї, коли подобаємо ся паннам... нашим паннам. Ви повинні знати, хто їм найбільше подобає ся?

— Хто-ж такий?

— Мужчина молодий, пристойний і заможний. Може бути притім чоловік безхарактерний і глупий, аби лиш добре гуляв, умів правити комплїменти і анекдотами сипав — вже він паннам мусить подобати ся і може собі вибрати хоч яку...

— Красне понятє про нас! — відповіла Маня. — Розчарували ся на одній паннї і вже всїх судите однаково. То несправедливо. Ви не знаєте дївчат!

— Розуміє ся, суджу о стілько, о скілько знаю.

— Але-ж ви їх зовсїм не знаєте!

— Всїх певно нї, але кількадесять знаю з ріжних сторін і ріжних родин. Ви знов, панї, не думайте, що всї такі як ви. Коли ви кажете, що я можу паннам подобати ся, то хочу вірити, що чей добрими своїми прикметами, характером.

(*Дальше буде.*)

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди поспішні			особові			мішані	
до Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$6^{\underline{57}}$	$10^{\underline{28}}$	$5^{\underline{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Глїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$10^{\underline{00}}$	$5^{\underline{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$9^{\underline{50}}$

Відходять	Поїзди поспішні			особові			мішані	
з Чернівців								
До Снятина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$10^{\underline{29}}$	$5^{\underline{38}}$		
До Глїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$7^{\underline{17}}$	$10^{\underline{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{12}

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада"** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради" в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.